

have ført, og derfor kan man nu ikke bag-
 efter komme og beklage sig over den.

Et Led i denne Kamp er den be-
 kendte store Lockout og de Love, der her
 foreligge for os, ere den store Lockouts
 Børn eller, om man hellere vil, det Sep-
 temberforligs Børn, der sluttede den store
 Lockout. Med Hensyn til denne blev der
 forleden Dag af det mig nær staaende ærede
 Medlem for Københavns 4de Valgkreds
 (Birck) gjort den Bemærkning, at den var
 bleven til, fordi man fra Arbejdsgivernes
 Side trængte til at bruge det nye Sværd,
 man havde faaet. Det gaar jo saadan, at
 Folk dømme, eftersom de have Forudsæt-
 ninger til. Det jærede Medlem, som selv
 sagde, at vi alle bleve paavirkede af Pres-
 sen og diede Pressen — der den Gang var de
 store Organisationers Fjende — har ganske
 sikkert diet sig sin Mening til gennem Pressen.
 Jeg har haft Adgang til at danne mig
 min Mening paa lidt nærmere Hold, for
 skønt jeg aldrig har tilhørt Arbejdsgiver-
 foreningen eller dens Folk, har jeg i den
 Organisation, jeg tilhører, været med til
 at gøre en meget betydelig Del af det
 Forarbejde, som skabte Arbejdsgiverfor-
 eningen, og er derved kommen til at staa
 de Folk meget nær, som bleve de første,
 der styrede dens Handlinger. Og jeg kan
 sige med fuldstændig positiv Viden, hvad
 der for øvrigt er ret selvfølgelig, at da
 Arbejdsgiverforeningen blev stiftet, den 20.
 Marts 1899, — og Striden udbrød alle-
 rede den 28. April —, ønskede den intet
 mindre end en stor Kamp, inden den
 endnu havde faaet sine Tropper samlede,
 inden man, for at bruge et militært Ud-
 tryk, havde faaet dem iklædte og væbnede.
 Lang Tids Arbejde havde det kostet de
 Folk, der gik i Spidsen for Organisations-
 tanken — og den, der bar det Forarbejde,
 var den Mand, det ærede Medlem fra As-
 sens (Berntsen) nævnede, Kaspar Rostrup,
 —, at faa Mestrene samlede og at faa bi-
 bragt dem Sammenhold. I lange Tider
 syntes det Arbejde ganske forgæves. Da
 det i 1899 var lykkedes at samle dem til
 Arbejdsgiverforeningen, maatte man gaa
 ud fra det, man havde vidst i Forvejen,
 at de Folk vare langsomme at faa sam-
 lede og vanskelige at holde sammen, at
 man ikke kunde stole paa deres Sammen-
 hold. Man maatte mene, at man her stod
 med en Folkevæbning, en uorganiseret og
 ikke indøvet Hær, og der maatte hos alle
 Lederne herske den største Frygt for, at
 den ikke kunde bestaa den Ildprøve, den
 fik, da den Strid opstod, som blev til den
 store Lockout. Og jeg kan sige og

ønsker at sige, at det blev betragtet som
 et Vidunder og var til Forbavselse for alle
 de ledende, den Glans, hvormed de nye
 Tropper bestod Prøven. Den Mand, jeg
 nævnede, som tidt i bitre Tider havde ud-
 talt sin Skuffelse over, at de Folk ikke
 vare til at have at gøre med, at de ikke
 vare til at faa samlede, har senere ud-
 talt, at han vidste ikke, hvordan det gik
 til, men da de først vare samlede, stod de
 fast sammen og viste alle de Egenskaber,
 man kunde forlange af en ordnet Hær.
 Det var til Overraskelse for alle Lederne,
 at den nysamlede Hær viste det Sammen-
 hold og den Kraft.

Altsaa, Arbejdsgiverforeningen havde
 paa ingen Maade ønsket Kampen. Men
 jeg vil sige endnu en Ting om denne Kamp.
 I sin Tid var den Opfattelse almindelig —
 den er ikke udtalt nu her i Tinget og er
 maaske forsvunden efterhaanden —, at den
 store Lockout blev ført for at slaa Arbej-
 dernes Organisation i Stykker. Det er en
 Vildfarelse saa stærk som eller om muligt
 endnu stærkere end den anden. Kampen
 blev ført for at give Arbejdernes Organi-
 sationer det Sammenhæng, de ikke havde,
 og det er en Ting, som enhver, der har
 fulgt denne Strids Historie eller blot ved,
 hvorledes den opstod, med Lethed vil se
 er rigtig. Jeg skal ellers ikke skildre Stri-
 den, men kun minde om, at den opstod
 paa Grund af en Konflikt i Snedkerfaget,
 hvor Hovedorganisationen for Snedkerfaget
 og den paagældende Mesterorganisation
 vare enige og havde afsluttet en Overens-
 komst, som imidlertid nogle smaa stedlige
 Foreninger i Jylland ikke vilde respektere.
 Saa maatte man fra Arbejdsgiverforenin-
 gens Side sige til Snedkerne: I skulle
 sørge for, at jeres Medlemmer lystre. Og
 da de ikke kunde det, blev det til Kamp.
 Der kom Lockout, først i Snedkerfaget,
 saa udvidedes den til andre, og den hele
 Strid kom. I Septemberforliget blev da
 ogsaa et af de vigtigste Punkter det, at
 Overenskomster, der sluttes mellem Hoved-
 organisationerne, skulle respekteres af alle
 under dem hørende Organisationer. Det
 var noget, man maatte indestaa hinanden
 for, som man altsaa fra Arbejdernes Side
 maatte indestaa Arbejdsgiverne for, og det
 er en af de Ting, som hævdedes gennem
 den Domstol, samme Overenskomst skabte.
 Og det er ganske naturligt og rimeligt, at
 man fra Arbejdsgivernes Side maatte hævde
 dette Forlangende, for det gaar her som
 overalt, at det kan ikke hjælpe, man har
 en Magt at føre Krig med, naar man ikke
 har en Magt at slutte Fred med. Det er